

Příběh Willyho Ouelletta, harmonikového krále

Nevim, jestli tu si, protože tu chceš bejt, ale já ti teda řeknu, že já sem si tady bejt nevybral a to mě štve! Nikdy sem neměl rád vyprávění příběhů, natož těch o sobě. Vždycky sem radši mluvil harmonikou než hlasem, Navíc, představa že si sednu před tebe, kterýho sem nikdá neviděl, jen tenkrát, když se zpovídala Glorie, abych se zbavil věcí, který se týkaj jen mě a který bych si radši nechal pro sebe, z toho mi není zrovna dvakrát nejlíp. To je snad jasný...

No dobrá, fajn, takže poslouchej, asi ňák takhle... Bylo by dobrý začít, esli chci někdá skončit! Nejsem tu, abych jen kecal, a měl bych začít s tím svym příběhem nebo si nakonec budeš myslet, že vůbec nemam, co říct!

Můžeš klidně i zavřít oči, jestli chceš. Možná to tak bude hezčí...

Představ si: sobota, večer snů, rozpálená a ulepená letní noc, kdy je každej nadrženej jak polární motýl, protože rudej měsíc je v úplňku a vylezl nahoru na oblohu, aby vybláznil všechno, co se hejbe...

*Hlavní třída* slaví, protože si našla další důvod k slavení; jen tak pro zábavu, jen aby párty mohla pokračovat ve včerejším večírku, kterej už tak byl další v řadě. Takhle se můžeš dostat až na úplnej začátek *hlavní třídy*, až k jejímu úplnému zrodu, protože pro tohle *hlavní třída*, vznikla, pro párty bez konce, pro kocovinu, která nikdy nekončí a kterou nevyléčí žádněj aspirin...